

VECKOBLADET

2017:8

170310

43:e årgången

Jag var på... av Karin S

Jag var på lasarettet
med min onda rygg.
Avdelningen var ett
stilla ställe.
En sjuksköterska
omslöt mig med
sitt lugn som en
mamma sitt barn.

Lördagsmusik

Helgeandskyrkan

11 mars kl 17

Bo Riborg, kontrabas, gitarr och sång

Carl-Henrik Olsson, Piano

Doc Lounge Lund & Utrikespolitiska föreningen presents: Before the Flood

Join in this night of sustainability with Lunds most interesting environment fighters (and Leo DiCaprio)

If you could know the truth about the threat of climate change — would you want to know? Before the Flood, presented by National Geographic, features Leonardo DiCaprio on a journey

as a United Nations Messenger of Peace, traveling to five continents and the Arctic to witness climate change firsthand. He goes on expeditions with scientists uncovering the reality of climate change and meets with political leaders fighting against inaction. He also discovers a calculated disinformation campaign orchestrated by powerful special interests working to confuse the public about the urgency of the growing climate crisis. With unprecedented access to thought leaders around the world, DiCaprio searches for hope in a rising tide of catastrophic news.

A documentary by National Geographic

Tue, 2017-03-14 19:00

Mejeriet, Lund

Standard ticket 80 kr. Student/senior (pensionär) 60 kr - free entrance for all members of UPF

Tänkbart: Höghastighetståg i Brunnsög av Gunnar Stensson

Höghastighetståget saktar nästan ljudlöst in och stannar i Lund. Den nya stationen ligger i norra Brunnsög där Utmarksvägen utmynnar i Odarslövsvägen. Trafiken är gles på E22. Pylonerna som bär upp spåren lyser vita. Under spåren dammar stubbåkrarna i septembersolen. En traktor kryper långsamt över ett fält.

Passagerarna strömmar ut. Många ska direkt till ESS, Science Village och Max IV. Andra skyndar mot de höga kontorsbyggnaderna i Västra Brunnsög.

Många är turister. Det är ju ännu sommar. De tar de långa spårvagnarna som snabbt via Sölvegatan och Sankt Laurentiigatan rullar ner till Lunds berömda Gamla stad med dess restauranger och souvenirbutiker. De ska besöka Lunds medeltidskvarter med domkyrkan, Lundagård, Kungshuset, universitetet och de labyrintiskt slingrande gatorna med de låga gamla husen som ser ut att vara bebodda av tant Brun, tant Grön, tant Gredelin och farbror Blå.

De flesta stiger av vid Clemenstorget med dess pampiga 1800-tals hus och gröna plataner. De passerar den ståtliga stationsbyggnaden från 1858. Vilken kontrast jämfört med Brunnsög! Det är som att stiga in i kulisslandskapet till en gammal film, Ingmar Bergmans Smultronstället kanske, eller någon ännu äldre Edvard Perssonfilm. Och vilka gatunamn: St Petri kyrkogata, Bytaregatan, Stora Fiskaregatan, Kattesund, Lilla Tvärgatan.

Uppe i Brunnsög susar ett nytt tåg in. Det är Madridexpressen. Snart myllrar folk från Europas alla länder mot utgångarna. Ett sorl av spanska, franska, engelska, holländska och danska ord och fraser fyller de solbelysta gångarna. Många är studenter på väg till universitetsinstitutionerna. Höstterminen började ju för två veckor sedan.

Sagan om president Rumpa Del 2. Rumpatornet av Mr. Hyde

När president Rumpa skulle somna brukade han tänka på Rumpatornet. Det räckte ända upp till himlen. Jag och gud, drömde Rumpa. Gud och jag.

Då hände det. Rumpatornet rasade. Som World Trade Center. Och Allah visade sig bland molnen. President Rumpa vaknade. Hela hans kropp skakade. ”Muslimska brödraskapet” tänkte han. ”Jag måste terrorstämpla Muslimska brödraskapet!”

President Rumpa ringde upp rumpnissen Sisi i Egypten som redan för länge sedan hade terrorstämplat Muslimska brödraskapet.

”Jag är alldeles blöt”, sa Sisi. ”Det är jobbigt att skendränka folk. Dom sprattlar så förbannat”.

Sedan ringde president Rumpa upp MSB, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap. Där styrde rumpnissen Magnus.

Magnus brukade minst en gång i veckan framträda i televisionen och varna blekingarna för terrorister. Alla visste att han menade muslimska terrorister. Magnus såg sammanbiten ut när han framträdde. Som om han hade diarré och knappt kunde hålla sig.

”Du måste genast terrorstämpla Muslimska brödraskapet!” befallde president Rumpa. ”Annars rasar Rumpatornet.”

”Ska ske!”. Rumpnissen Magnus for upp i enskild ställning. Så där rakt på sak brukade han inte vara i MSB:s kommunikéer. Men det var väl dags nu.

Magnus skickade genast ut en rapport från MSB: ”Muslimska brödraskapet styr i hemlighet svenska organisationer som vill spränga riksdagshuset och regeringsbyggnaderna”, stod det i rapporten.

Den nämnde inte hotet mot Rumpatornet för om det blev känt kunde det påverka världsfreden.

Men Magnus erinrade sig en episod från sin barndom. Hemma på gården hade de ett utedass som stod som ett torn mellan lagården och potatiskällaren. En dag skulle hans pappa avliva en katt som åt kycklingar. Han band en dynamitgubbe i svansen på katten och tände stubinen. Katten gömde sig på utedasset. När dynamiten exploderade flög dasset i luften. Sedan skaffade de innewass.

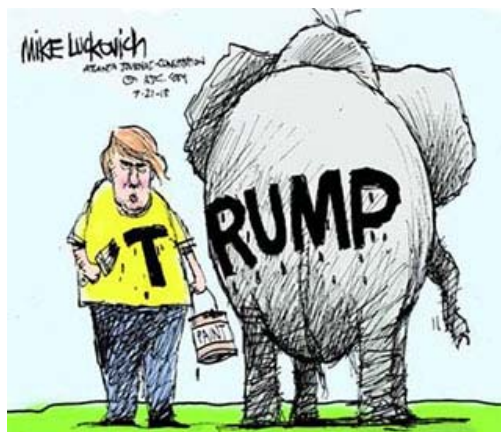
Rumpnissen Jimmy i Karlstad välkomnade rapporten från MSB. Han befallde Johan i Trelleborg att organisera en demonstration. Hundratals rumpnissar och rumpnissor ställde upp. En av dem hette Inger och hon blev citerad i Sydsvenskan: ”Regeringen ljuger oss rakt upp i ansiktet. Lille Morgan säger att invandrare inte begår några brott”.

Några gammaldags nassar vädrade morgonluft.

Men motståndsrörelsen mot rumpnissarna har börjat formera sig. 20 forskare trotsade Myndigheten för samhällsskydd och beredskap. ”Udermålign forskning i svensk myndighetsrapport”, fastslog de. ”Slutsatserna är svepande och utan grund”, tillade Jan från Klostergården.

PS. Rumpnissarna i Hässleholm har försvagats sedan SD-politikern Ulf spridit rasistiska budskap på sociala medier. Svarta damen tiger.

PPS. Den närmaste veckan handlar kanske sagan om rumpnissen Stjärt (namnet stavas Geert på holländska). Ska han vinna valet i Nederländerna?

Är Donald Trump farlig? av Gunnar Stensson

Donald Trump fyller media, även Veckobladet. Han är den perfekta syndabocken. Alla kan stämma in i den globala kören av fördömanden.

Men är han verkligen så farlig? Är han inte bara en ståuppare som roar genom att chockera? Snart går han över gränsen och åker ut. Kanske.

George Bush var farlig. Terrorattacken mot World Trade Center gav honom obegränsad makt. Formeln ”krig mot terror” öppnade för obegränsad aggression.

Mot vem skulle han rikta hämnden? Mot sauderna? Usama Bin Laden kom från en ledande saudisk klan och hade många anhängare i Saudiarabien.

Nej, ett angrepp mot Saudiarabien var otänkbart av politiska och framför allt ekonomiska skäl.

Hämnden skulle riktas mot Afghanistan, förstås. Landet var försvagat efter ett decenniums krig mot Sovjetunionen och tio år av politisk splittring.

George Bush krävde att Usama bin Laden skulle utlämnas. Mulla Omar varken kunde eller ville hörsamma kravet. Sedan var det bara att anfälla.

Den hypermoderna amerikanska armén skar genom Afghanistan som en het kniv genom smör. Snart var Kabul ”befriat”.

Formeln ”Den som inte är med oss är mot oss” tvingade alla länder att bekänna färg. Nästan inget land ville vara emot USA.

Sverige slöt naturligtvis upp. Göran Persson uttalade sig med retorisk kraft. Den svenska Afghanistaninsatsen inleddes. Den kom att bli Sveriges längsta krig: 16 år.

Vi vet nu att den svenska insatsen som kostade 18 miljarder helt förfelade sitt mål. Mot slutet blev den svenska bataljonen bara en del av amerikansk krigföring.

Vad som inte uppmärksammades var att formeln ”Den som inte är med oss är mot oss” gav ett antal krigsförbrytare och auktoritära regimer chansen att komma in i värmen.

I Eritrea passade till exempel Isaias Afewerki på att beskylla sina politiska motståndare för att vara terrorister. Sedan anslöt han sig till kriget mot terror och fängslade eller dödade dem. Han blev mottagen med öppna armar.

Två år senare försökte George Bush upprepa succén. Den här gången anklagade han Saddam Hussein för att framställa massförstörelsevapen. Storbritanniens Blair instämde. Än en gång skulle USA ställa sig i spetsen för världen. Mot terror och massförstörelsevapen.

Men anklagelsen var en lögn, en förödande alternativ sanning.

Den amerikanska armén var lika segerrik i Irak som i Afghanistan. Åter marscherade den raka vägen in i en huvudstad, denna gång Bagdad.

Kriget fortsatte och fortsatte. Kostnaderna ledde till finanskrisen 2008 som drabbade alla länder och ruinerade USA.

Kriget provocerade fram IS som var en farligare fiende än terrorgruppen Al Qaida. Så sent som igår stormade IS ett militärsjukhus i Kabul och dödade 30 patienter.

Kriget kom att drabba miljontals människor från Libyen till Syrien och ledde till massflykten till Europa 2014, 2015 och 2016.

Främlingsfientliga partier växte upp som giftiga svampar i Europas länder.

66 år i skolan 45. 1985-97:12. av Den Gamle

1997 fick Karin Lunds stads kulturpris för verksamheten i Sankt Lars och för alla de pjäser, monologer och kabaréer som hon och hennes kamrater framfört under snart två decennier bland annat i samband med kulturnatten i Lund.

Själv beslöt jag att pensionera mig ett år i förtid för att kunna engagera mig på heltid i solidaritetsarbetet för Eritrea. Heleneholmsepoken upphörde plötsligt.

I september 1997 deltog jag i en konferens om minor och minröjning i riksdagshuset. Minor skadade många barn i Eritrea åren efter befrielsen. Ambassadör Adhanom kallade mig och Donald Boström till ett möte för att tala om solidaritetsarbetets framtid. Han ville att ett vänskapsförbund Sverige-Eritrea skulle bildas. Det skulle ha fasta lokaler i Asmara och Stockholm och främja kulturutbyte och även handel mellan de två nationerna. Jag åtog mig att åstadkomma förslag till stadgar och förbereda bildandet av en styrelse.

Jag fick några lediga timmar innan tåget till Lund skulle gå. Den gamle moderaten Gösta Bohman hade avlidit och skulle jordfästas i Engelbrektskyrkan på eftermiddagen. Det var en solig sensommar och jag flanerade bortåt Drottninggatan och sedan nedåt Engelbrektskyrkan. Mycket folk var samlat. Till min överraskning kom Lars Werner stegande. Han var större än jag mindes honom. Vi hälsade kort på varandra. Sedan gick han in i kyrkan.

Arbetet med den nya organisationen kom att ta mycket tid under hösten. Däremot blev det överraskande lätt att bilda den. Något hundratal personer, mest eritreaner men också en del kända svenskar, deltog i mötet i Stockholm. Alla våra förslag röstades igenom med ett minimum av debatt. Jag valdes till det nya vänskapsförbundets ordförande.

Elsa Grips och Bertil Egerös hem var sedan något år och för lång tid framåt Eritreagruppernas högkvarter. Vi hade ju ett överväldigande biståndsprojekt att genomföra: sju högstadieskolor, en blindskola och en verkstad för teknisk utbildning skulle rustas upp och byggas ut. Elsa utförde nästan allt arbete, reste upprepade gånger till Eritrea, hade kontakt med centrala administratörer, rektorer, arkitekter och byggmästare. Dessutom fanns flera andra projekt. Yemane Kidane kämpade för att en damm skulle anläggas i hans hemby för att garantera vattenförsörjningen. Allt arbete utfördes ideellt. Elsa och Bertil hade antagligen stora kostnader.

Tanken hade varit att lägga ner Eritreagrupperna och låta det nya vänskapsförbundet överta verksamheten, men det visade sig svårt. Eritreagrupperna var den organisation som inför Sida skulle redovisa biståndsmiljonernas användning.

Jag var nu formellt ordförande i båda organisationerna. Eritreagruppernas styrelse var spridd över Sverige. De flesta mötena genomfördes i Stockholm men vi försökte sprida dem. 1997-98 hade vi styrelsemöten också i Göteborg, Uppsala och Örebro.

Försommaren 1998 kom katastrofen. Jag befann mig i Örebro och gick på lövrika alléer förbi slottet på väg mot den skola som vi disponerade för mötet.

Vi var inte särskilt många, högst ett tjugotal. Sommarsolen gjorde klassrummet stekande hett. Plötsligt kom ett par unga eritreaner rusande genom skolkorridoren.

Dom bombar Asmara! Etiopierna bombar Asmaras flygfält! Ungefär det var vad de ropade. Vi följde efter dem till ett annat rum där det stod en tv. I rutan syntes gång på gång flygfältet, ett plan som flimrade förbi och en explosion. Det är så jag minns det. Jag kunde inte ta in det när det hände. Vi pratade lite och satte på en nyhetssändning i Sveriges radio, men där nämndes

ingenting. Vi avkortade mötet.

Själv skulle jag resa till Göteborg, dels för ett möte med Göteborgs Eritreagrupp och dels för att träffa min dotter Johanna som skulle gå en sommarkurs där. Jag minns en känsla av tomhet och tyngdlöshet. På kort tid alla mitt livs förutsättningar förändrats.

De omedelbara politiska konsekvenserna fick jag snart klart för mig. Etiopien hade bombat Asmaras flygplats utan att vålla nämnvärd skada. Eritrea hade någon timma senare bombat en liten stad i Tigray-provinsen. Länderna befann sig i krig.

Vad betydde det för biståndsprojekten? För de cirka tolv tusen eritreaner som levde i Sverige? För dem som återvänt för att bidra i återuppbyggnadsarbetet. För Philip Gottlieb och hans familj? Han arbetade som gynekolog i Asmara.

Jag avgick som ordförande i vänskapsförbundet vid ett möte i Uppsala. Arbetet koncentrerades till Eritreagrupperna. Ett blodigt skyttegravsrig utbröt vid gränsen mellan Eritrea och Etiopien. Vi måste återgå till opinionsbildningen. Men den måste byggas på analys och fakta. Propagandakriget rasade i medierna. Donald Boström reste för att rapportera från striderna. Jag saknade Eritrea-nytt.